

Neohrození dorostenci po roce zopakovali vítězství.

Najdete nás všude, kde je potřeba

Libočanští hasiči jsou do činnosti celí žhaví

Ani v letošním roce hasiči z Libočan nezahálají. Každým rokem se do soutěží zapojují čtyři kategorie závodních družstev žen, mužů, dorostu a mladých hasičů.

V květnové Soutěži svatého Floriána ženy z Libočan vybojovaly 4. místo a muži 2. místo a v 1. kole soutěže v požárním sportu družstvo mužů zvítězilo. V soutěži Plamen, která proběhla koncem května, vybojovaly děti pověstnou bramborovou

a Dne záchranářů Ústeckého kraje, konaného na autodromu v Mostě.

Mimo tyto akce se jednotka pustila do náročné přestavby záahového vozidla CAS25 RTHP 706, kterou provádí vlastními silami.

Libočanští hasičky čestně reprezentují svou obec.

medaile, tedy 4. místo. Ve dnech 19. - 20. června se konala krajská soutěž v kategorii dorostu. Libočanští zástupci po roce zopakovali vítězství a tím si zajistili postup a účast na mistrovství České republiky. Na závěr pololetí, 26. června, proběhlo 2. kolo v požárním sportu, v němž ženy dosáhly na 3. místo a muži skončili druzí.

Mistrovství republiky se konalo 10. a 11. července v Litomyšli za velmi silné konkurence. Také jistá dávka trémy způsobila, že se družstvu příliš nedařilo a nedosáhlo na umístění v první desítku, jak si přálo.

Členové JSDH Libočany se dále zúčastnili celostátní výstavy a oslav hasičstva v Litoměřicích

Prvořadým úkolem jednotky je však pomáhat a chránit životy a majetek. JSDH Libočany zasahuje tam, kde je to třeba. Ať už to jsou požáry stohů, křovin, obytných či zemědělských budov, výrobních hal atd. V nedávné době byla jednotka povolána k hašení požáru skládky pneumatik v Tušimicích, jednalo se o náročný a dlouhý zásah za použití dýchací techniky.

Závěrem bych chtěl příznivce požárního sportu pozvat na novou soutěž, která vznikla u nás v Libočanech a jmenuje se Ocelový hasič. První ročník proběhne 18. září v Libočanech na tréninkovém fotbalovém hřišti.

Miloslav Hofmann,
SDH Libočany

Jak se máte, co děláte, co je u vás nového?

Jak se za červencových veder žije a dýchá lidem ve mlýně na Pátku

Když se kolegyně oheň vydala na přednášku Dr. Marie Imbrové o cestovateli Emilu Holubovi a domorodých dětech v zimbabwském Tengenenge, já se vypravil na kus řeči do místního mlýna. Majitel mlýna Otakar Šebek právě živě diskutoval s dalším pánem na lavičce u rybníčka.

„Jak se máte, pane otče?“ - zavolal jsem přes vrata a po srdečném přivítání jsem se obligátně zeptal: „Jak se máte, co děláte, co je u vás nového? Co mlýn, elektrárna, co rybí přechod?“ - „Mlýn zaplatpámbu prosperuje, toho jsem výhradním majitelem, elektrárny a rybníka přechodu jsem spolujedním,“ směje se mlynář. „Elektrárna prosperuje také.“ Na otázku, co říká fotovoltaickým elektrárnám, které se v poslední době závratně namnožily, říká: „Jsem z toho rozpačitý. Hyzdí krajinu. Myslím, že aby to opravdu k něčemu bylo, muselo by slunce svítit každodenně po celý rok. Tohle jde tam, kde jsou pro to podmínky. V Čechách toho slunce tolik není. Hlavně mám velkou obavu, až majitelé zjistí, že to nenaplňuje jejich představu nebo ta móda pomine, kdo to pak bude likvidovat, a jak? To jsou plochy! Nejspíš to pak zůstane na těch polích.“ K jeho slovům se souhlas-

ně přidává i spolusedící z lavičky, který se představil jako Otakar Nemecke. Podařilo se mi tedy zastihnout hned dva Otakary na jediné lavičce. „Právě jsme o tom mluvili, je to tak.“ Pan Nemecke

je kamarádem pana Šebka. „Mám tady ve mlýně maminku. Vyrůstal jsem zde, ale bývalo to tu tehdy úplně jiné. Nyní bydlím v Černčicích, ale jak mohu, zajedu sem. Stále mne to sem táhne. Vždyť jsem tu bydlel od roku 1968.“ Pochválil jsem malebný rybníček. „Ano, krásně se tu relaxuje,“ řekl pan Šebek, „ale není na to moc času. Stále je co dělat, vždyť

vidíte, oba jsme v montérkách. Ten rybníček je vlastně bývalý kanál od turbin,“ dodal. Zajímalo jsem se i o rybní přechod, zda jím ryby stále prolouhvají. Oba Otakari shodně odpověděli: „Ne tak často jako dříve, ryb je málo, ale prolouhvají. Více jich vidíme prolouhvát po proudu, ale i proti proudu přechodem přeskakují. Rybní přechod jsme stavěli asi před devíti lety, musel se udělat hned, jak jsme začali stavět elektrárnu. Už by potřeboval opravu, některé kameny se uvolnily a vypadávají.“ Rybu zdolávající přechod jsem neviděl, zato jsem spatřil vrš s velkou rybou. „Tuhle štika férově ulovil kamarád a dal si ji sem do vody. To jen, aby to nevytáhlo, že tu v přechodu chytáme ryby,“ smál se pan Nemecke. Štika to byla věru kapitální, dobrých sedmdesát, možná i osmdesát centimetrů.

Parno a dusno u řeky a u rybníčka znát skoro nebylo, dýchalo se tu příjemně vlaze. Ale čas pokročil a tak jsem se s kamarády Otakary s díky rozloučil a vydal se vzhůru do veder.

Josef Žmolil

Pan mlynář se fotit nechtěl. Smělejší pan Nemecke však u rybního přechodu ochotně zapožoval.

Born In Zimbabwe

Za předními zimbabwskými umělci do Julišovy galerie do Černčic

Pod tímto názvem je otevřena v Galerii Emila Juliše v Černčicích výstava soch a obrazů pětice zimbabwských autorů, kteří jsou zastoupeni v soukromé sbírce Marie Imbrové. Majitelka kolekce a galerista P. R. Vejrážka se rozhodl uspořádat premiéru výstavy opět v Černčicích, kde to africkému umění kupodivu svědčí.

Hned šesti sochami se v interiéru galerie představuje naprosto mimořádný sochař střední generace, národní „vlajková loď“ Zimbabwe, Dominic Benhura. Jeho koncept soch v pohybu či jednotlivých přírodních kategorií jde mimo jakýkoliv proud tradičního zimbabwského umění. Jeho styl se stal samostatnou kategorií současného afrického i světového umění. Benhurovy sochy zdobí přední světové a mezinárodní instituce.

Benhura je nejprezentovanějším umělcem své země.

Zimbabwské malířství je na výstavě zastoupeno nepřehlédnutelnými obrazy Lovemore Kambudziho, který je výrazným komentátorem zimbabwského denního života i současného politického režimu. Jeho „flekaté“ figury s výraznými karikujícími rysy zdobí řadu světových galerií, dvěma rozměrnými plátny také Národní galerii v Praze. Encyklopedicky je autor řazen

mezi nejvýznamnější pointilisty současnosti.

Díla Davida Chinyamy naopak působí velmi uklidňujícím dojmem. Jeho moderní nekonfliktní styl, zájem o krajinu a rodinné motivy vedly k jeho oblíbě zejména v USA i západní Evropě.

Voti Thebe naopak nezastírá inspiraci bojovým uměním Zuluů, kmene, k němuž má sám etnický blízko. Na výstavě se představuje sice jen triptychem obrazů, ovšem velmi expresivních.

Výrazným symbolistou je Batsirai Muskwé. Na svých obrazech si hraje se symboly, barvou a kompozicí. Stylově bude nejspíše návštěvníkům výstavy asociovat excelentního Mikuláše Medka...

Coby malý bonus nabízí Galerie Emila Juliše v Černčicích i pět figurálních soch, vytvořených umělci z kmene Makonde, jehož příslušníci žijí na severu Mosambiku a v jižní Tanzanii a řadí se mezi čelní představitele tradičního afrického řezbářství ve východní Africe. Kromě výrazných bust jsou zde vystaveny metamorfované lidské postavy a silný „kmen života“. Vzhledem k používanému materiálu - dřevu, jímž je eben a „rosewood“, patří tyto řezby v uměleckém světě k vysoce ceněným artefaktům. Více informací naleznete na www.vejrzka.cz/gej

Triptych expresivních obrazů Votiho Thebe.

Pro návštěvníky a hosty Lounského letního vábení bude galerie veřejně přístupná v neděli 15. srpna odpoledne a to i za přítomnosti majitelky sbírky, která na tento den zajišťuje komentované prohlídky včetně možnosti seznámit se s katalogy afrického umění.

Drimb/J. E. Germaister

Pointilista Lovemore Kambudzi zachycuje každodenní život.

Vneděli 27. června zemřel ředitel Ústavu sociální péče Tuchořice Pavol Dvorský. Odešel, i když nebyl jeho čas. Stále se s tím nemohu vyrovnat.

Pavla Dvorského jsem poznala před pěti lety na reportáži. Usměvavý, podsaditý, čilý muž běžel štafetový běh spolu se svými dospělými kluky z ústavu. V ÚSP právě probíhaly sportovní hry a ředitel nadšeně závodil jako jeden z týmu.

Do Čech přišel ze Slovenska, našel si tu lásku a druhý domov. Jednou mi ve své ředitelně plně vítězných pohárů ze sportovních soutěží řekl: „Neberu to jako zaměstnání, já si tohle povolání vysnil.“

Každý rok na jaře běželi jeho kluci spolu s ním štafetový běh Evropou - Švédskem, Norskem až na Island, Španělskem, Portugalskem.

Desítky velkých kluků přišly o svého tátu

Každý rok nejen hledal sponzory, ale snažil se, aby si ústav na účast v prestižním závodě vydělal. Běhu se účastnil zhruba stovka postižených a jejich opatrovníků z Čech, Slovenska, Rakouska, Německa, Polska, Ukrajiny, Maďarska. Organizace běhu je těžká, je nutno vyřizovat spoustu formalit s úřady jednotlivých států. Pavol Dvorský se na problémy neohlížel. Vedle zkušeností měl ctizádostivé plány. Naplňoval je a tím zlepšoval život lidem nejzranitelnějším - postiženým... Každý, kdo se s ním potkal, pocítil jeho pracovní nadšení, věcnou a přitom přátelskou atmosféru.

Na závěr slova ředitele školy v Tuchořicích Karla Folbera: „Od chvíle, kdy jsem pana Dvorského poznal a nahlédl pod pokličku činnosti ÚSP, jsem měl dojem, že úspěšné fungování této bezesporu velké organizace je tak trochu jeho dítětem. Odchod pana ředitele, přestože jsem byl s jeho zdravotním stavem seznámen, mě překvapil o to víc, že jsme se krátce předtím setkali při plánování sportovních her ÚSP Tuchořice. Na pana ředitele vzpomínám jako na schopného a příjemného člověka.“

Alla Balkovska

■ Vydejte se s námi křížem krázem Ročovskem

Prošli jste Perucko a uvažujete nad dalším rodinným výletem? Vřele schvalujeme, vždyť poznávání různých míst a přírodních krás je nejen naučné a dobrodružné, ale i zdravé! Krajem, který k turistice přímo vybízí, je malebné okolí Ročova.

Městys Ročov se nachází v Přírodním parku Džbán, obklopen krásnými lesy s bohatou faunou

Džbánsko plným právem náleží k oblastem turisticky vysoce ceněným. I florou, přičemž si na své přijdou i mykologové. Obdivuhodným prvkem ročovské krajiny jsou rozsáhlé pastviny, na nichž se volně pase skot, a bohaté chmelnice, o které pečují zejména ZD Ročov.

Z Ročova se můžeme vydat na každou světovou stranu a na různé vzdálenosti, k orientaci po kraji pomáhá solidní turistické značení. Nejbližší okolí Ročova je na krátkou procházku jak dělané. Už jen spatřit v údolí dolnoročovský klášter a majestátní poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie se dvěma věžemi je zážitek par excellence.

Delší trasu můžeme absolvovat z Ročova po zelené na nedalekou zříceninu hradu Pravda (6 km). Na opačnou stranu se vydáme na zaniklé hradiště Dřevíč (6 km) s kaplí sv. Václava nad obcí Smilovice. Při cestě do Smilovic se u cesty nachází socha sv. Markéty (asi 2,5 km), od které je krásný výhled na Českou středohoří s jeho nejvyšší horou Milešovkou. Vydat se můžeme i do deset kilometrů vzdálených Divčic s historickou tvrzí. Místní jistě znají tzv. Pochvalovskou vyhlídku (asi 5 km), která se nachází za „Třemi kříži“ nad obcí Pochvalov.

Na celodenní výlet se z Ročova dá jít po různých barvách. Například do Krušovic (14 km), kde vaří jedno z nejznámějších piv. Krásná trasa stinným lesnatým terénem může směřovat i do Žerotína (17,5 km), kde

naše prázdninová putování II.

jsou zříceniny hradu a rybník na koupání, a odkud je coby kamenem dohodil do Panenského Týnce se zámek a magicky působícím nedostavěným chrámem. Sličná je i Smolnice (20 km) s kostelem sv. Bartoloměje, který je vidět ze širokého okolí. Za cíl můžete zvolit i Louny s cílem na Mírovém náměstí (14,5 km).

Připravil Václav Vojtěch Pour

Socha svaté Markéty v polích na návrší nad Smilovicemi.